

Een week later was er geen bloemkool, maar spinazie. Spinazie met karbonade, geflankeerd door champignonsaus. Het was Rolfs laatste dag op kantoor geweest, zo had de curator bepaald. Het personeel was collectief ontslagen. Hij was verder niet meer nodig, werd bedankt voor bewezen diensten, succes gewenst met zijn toekomst, en kon zich gaan richten op het aanvragen van een uitkering en de speurtocht naar een nieuwe baan. Darla mocht nog wel even blijven gedurende haar wettelijke opzegtermijn. Althans voorlopig. Zij zou nog een aantal dagen of weken zoveel mogelijk moeten factureren en andere administratieve handelingen afwerken.

Gezeten aan de rechthoekige eettafel hadden de twee het dit keer over het naderende afscheid, over de collega's die ze wel of niet zouden gaan missen, over de goede tijden, de leuke momenten, de bedrijfsuitjes en de dingen die ze zeker niet zouden gaan missen. Die ene vervelende klant, die voor een lage prijs altijd een topbehandeling had gewenst. Of die gozer van de tweede, die altijd zo stonk naar zweet. Na het eten rookten ze gezamenlijk nog een sigaretje op het balkon. Darla was al jaren gestopt, maar bietste er soms eentje, gewoon, voor de smaak, maar nog meer voor de gezelligheid.

Toen Darla even later in de keuken stond om koffie te zetten, werd er aangebeld.

‘Dat zal mijn zus zijn. Doe even open als je wilt!’

Rolf stond op en liep naar de deur. Door het glas heen zag hij een schim staan.

‘Hoi,’ klonk het toen de vrouw Rolf zag staan. De groet ging gepaard met een klank die een lichte vorm van positieve verbazing verraadde. Ze was niet heel groot, 1 meter 68 schatte Rolf.

De vrouw had kort, vermoedelijk geblondeerd haar, dat modern en stekelig de lucht in stak. Ze had een flink opgemaakt en zonnebankbruin gezicht, met sterke accenten rond haar ogen, donker getekende wenkbrauwen en haar lippen waren hardrood ingekleurd. Haar lange, zwarte jas hing open, en Rolf keek automatisch naar de benen die tussen de jas, en onder de leren rok uitkwamen. Haar linkerhand stak voor haar jas langs in haar zij. Felrood gelakte, lange kunstnagels sierden haar vingertoppen.

‘En jij bent...?’ vroeg ze.

‘Rolf. Ik ben Rolf.’

‘Rolf,’ klonk het overdenkend. ‘En jij bent het nieuwe speelgoed van mijn zus?’

Rolf voelde zijn wangen rood worden terwijl hij een paar keer overtuigend ‘nee’ schudde.

‘Zou ik wel willen hoor,’ klonk Darla ineens achter hem, ‘maar zover heb ik hem nog niet!’ Darla en haar zus gierden het uit terwijl Rolf er, niet helemaal op zijn gemak, een gemaakte grijns uit kon persen.

‘Dit is Charlotte, mijn jongste zus. Erg gek op jongere mannen, dus je bent gewaarschuwd, Rolf.’

Charlotte gaf Darla een plagerige por en daarna een leukje-weertezienzusknuffel.

Ze was 51, zo zei Charlotte. Gescheiden, niet drie keer zoals haar zus, maar twee keer. De eerste keer scheidde ze van een veel oudere Griek die haar had bedrogen met een vent.

‘Wist ik meteen waar de uitdrukking ‘op zijn Grieks’ vandaan kwam,’ giechelde ze. Haar tweede man was Pieter de Koog, een vriendelijke, lieve, goedgezakkige man, zo vertelde Charlotte. Daar was ze ongeveer een jaar of anderhalf geleden, na een van haar kant kleurloos huwelijk, eindelijk van gescheiden. Hij veranderde. Wordt bitter. Grimmig. Wraakzuchtig. De scheiding werd een helletocht naar de rechter. Pieter had gepoogd Charlotte financieel uit te kleden en berooid achter te laten.

‘Dat lukte hem niet erg,’ zei Darla. ‘Lot mocht het huis houden. Een enorme villa in Blaricum. Je weet wel: in ‘t Gooi. En geld. Veel geld.’

‘Maar ook na de scheiding heeft Pieter nog geprobeerd om me

het leven zuur te maken, op allerlei manieren. Hij was gekwetst, jaloers, noem maar op. De vriendelijke man was helemaal verdwenen. Ik herkende hem niet meer terug. Maar ja, de laatste tijd niet veel last van hem gehad. Gelukkig maar.'

'Lot en haar kerels,' mijmerde Darla. 'Er kunnen boeken over geschreven worden.'

'Ach Dar, jij hebt heel wat meer kerels versleten dan ik. Ik heb alleen de wat rijkere getroffen.'

Darla sloeg Charlotte met een kussen van de bank op haar hoofd en riep gierend iets naar haar zus over het zijn van een golddigger. Charlotte sloeg terug met een ander kussen. Rolf zat er al die tijd wat ongemakkelijk bij. Daar zaten dan twee meer dan middelbare dames te praten over hun beider liefdesleven en elkaar als tienermeiden met kussens te bewerken. Hij wist zichzelf niet goed een houding te geven en vroeg zich af of het beleefd was om nu weg te gaan. Misschien kon hij een reden opgeven. Dat hij moest sporten of zoiets. Of met vrienden had afgesproken.

'En jij Rolf. Heb jij een vriendin?' Charlotte keek hem vragend aan terwijl ze uit haar tasje een pakje sigaretten peuterde.

'Nee. Momenteel niet.'

'Wel gehad?'

Rolf knikte. 'Ja. Een paar maanden geleden is het uit gegaan.'

'Waarom?'

'Gewoon. Ging niet meer.'

'Wat ging niet meer?'

'Alles. We hadden elkaar gewoon niet zoveel meer te zeggen.'

'Heb jij het uitgemaakt?'

'Nee. Samen.'

Charlotte stak een Camel in haar mond.

'Rook je?' vroeg ze aan Rolf.

Hij knikte.

'Kom,' zei ze, 'gaan we naar het balkon.'

Rolf liep achter Charlotte aan. Hij bekeek haar van achteren. Ze heupwiegde iets dikker aangezet dan de meeste vrouwen, maar deed het met een natuurlijke schwung. Geen namaak. Geen aangeleerde manier van verleiden, maar meer vanuit een aange-

boren elegantie. Ze bewoog zich met een mate van zelfverzekerdheid die hem boeide, die hem aantrok.

Op het balkon vroeg hij wat voor eigen bedrijf ze eigenlijk had maar ze gaf als antwoord dat werk er niet toe deed. Werk was volgens haar slechts een door de maatschappij opgelegde manier om het leven te bekostigen. Niet interessant genoeg om over te praten. Hij hoefde zich volgens haar ook geen zorgen te maken over het faillissement. Het deed er niet toe. Werk was slechts verplicht tijdverdrijf en totaal niet van invloed op de mate van iemands levensgeluk. Rolfs tegenargument dat een gebrek aan inkomsten zijn levensgeluk wél zou kunnen beïnvloeden, wuifde ze subiet weg: ‘Je hebt geen baan nodig om geld te verdienen, Rolf.’

Hij wist niet wat ze bedoelde, wilde het haar ook niet vragen en keek zwijgend toe hoe zij haar sigaret rookte. Met haar heup leunend tegen de balkonleuning. De hand van haar gebogen rechterarm steunend onder de punt van haar linkerelleboog. De sigaret in haar linkerhand, op korte afstand gehouden van haar mond. Gestrekte vingers. Telkens als zij een haal nam, tuitte zij haar lippen op voorhand. De rook blies ze in een lange rechte strook uit haar mond. Geen enkele keer liet ze het zomaar wat ordinair tussen haar lippen vandaan dwarrelen. Nooit ademde ze het uit door haar neus. Roken deed ze, net als het heupwiegen, met een natuurlijke elegantie en met stijl.

Toen Rolf die avond terug naar huis reed, moest hij constant aan haar denken. Aan Charlotte. Ze was een indrukwekkende verschijning, vond hij. De mate van zelfverzekerdheid die ze uitstraalde was flink bij hem binnengekomen. Achter alles wat ze zei, wat ze dacht, zelfs wat ze vroeg, zat een bepaalde dwingende, overtuigende gedachte. Alsof zij wist hoe het leven geleefd moest worden en de rest van de wereld niet. Hij besloot dat hij haar opwindend vond. Zo opwindend dat hij 's avonds laat toen hij in bed lag weer aan haar moest denken. Hij fantaseerde over hoe het zou zijn om alleen met haar te zijn. Om haar te strelen, te ruiken, te voelen, haar borsten te omvatten, om met haar te vrijen. Zij zat vanaf dat moment in zijn hoofd. Meer nog

dan dat zijn ex-vriendin Mariska, misschien wel ooit gedaan had op het hoogtepunt van hun relatie.